சக்ரவர்த்தினி.

" கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி "

VOL-11 } தொகுதி-11 | October அக்டோபர்மீ 1915. | { No-3. பகுதி-3

கிட்டாதாயின் வெட்டென மற.

விரும்பிய பொருளனைத்தும் நம்மனோர்க்கு விரும்பியவாறு கிடைத்தல் நியமமாகவின்மையின், விரும்பிய பொருள் கிடைக்காதபோது அதுபற்றி வருத்தமுறுதல் எவர்க்குந் தகுதியுடையதன்றாம். நாம் மேற்கொண்ட காரியங்கள் முடிவுபெறுங் காலம் வந்தபோதல்லாமல் மற்றைக்காலத்தில் முடிவுபெறாதனவாயிருத்தலை நோக்குமிடத்து, நம்மனோர் மேற்கொண்ட காரியங்கள் முடிவதற்கும் முடியாமைக்கும் நல்வினை தீவினையென்பன முறையே காரணமாயிருக்கின்றனவென்பது நன்குவிளங்கும். நம்மனோர் மேற்கொண்ட காரியங்கள் முடிவுபெறுவதற்குக் காரணம் நல்வினையேயாமென்றுணர்வோர் தாம் விரும்பிய பொருள்கிட்டாதொழிவதுபற்றி வருத்த முறுவதேயில்லையாம். "மேலைத், தவத்தளவே யாகுமாந் தாம்பெற்ற செல்வம்" என்றுள்ள பிரயோகத்தை நன்கூகித்து நோக்குவோமாயின், நமக்குக் கிட்டாதபொருளைக் குறித்து நாம் மட்டில்லாத துக்கத்தை யடைந்து வருத்தமுற மாட்டோம்.

பாண்டவர் ஆண்மை அறிவு முதலியவற்றாற் சிறந்திருந்தனரென்பது நூல்வழக்கில் மிக பிரசித்தமாமன்றோ? அவர்கள் திருமாலின் அவதாரமாகிய கிருஷ்ணரது உதவியை யுடையவராயிருந்தும், தம்பகைவரை அவர் தீமை செய்த அப்போதே கொல்லாமைக்குக் காரணம் யாது? அவரை வெல்லுதற்குரிய காலம் வாராமையேயாம். ஆனால், அவர்கள் தம் பகைவரை வென்றபின் தாம்

கருதியவாறு போகங்களை யனுபவித்தனரோ வெனின், இல்லை. உறவினர், நண்பர், மக்கள் முதலாயினோரைப் போர்முகத்திலிழந்த அவர்கள் தாம் கருதியவாறு போகத்தை யனுபவித்தாரெனல் கூடுமோ? இதனால், நம்மனோர் கருதியவற்றுள் சில கிடைக்கும்; சில கிடைக்கா; கிடையாதவற்றைப்பற்றி வருந்துதல் கூடாது; அவற்றை யுடனே மறந்துவிடல் வேண்டுமென்பது பெறப்படுவதாம். நாம் விரும்பிய பொருள் நமக்கு விரும்பியவாறு கிடைப்பதும், மாறாகக் கிடைப்பதும் நம்வயத்தனவன்று; கர்மத்தின் வயத்தனவாமென்று அடிக்கடி நினைத்து வருபவர் அடிக்கடி தாம் விரும்பிய பொருள்களுள் பலவோ சிலவோ ஒன்றோ விரும்பியவாறு கிடையாமைபற்றித் துன்புறுவதில்லையாம்.

"கருதிப்போய்க், கற்பகத்தைச் சேர்ந்தோர்க்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேல், முற்பவத்திற் செய்த வினை (சிறந்த பயனையடையலாமென்று நினைத்துச் சென்று கற்பக விருட்சத்தை யடைந்தவர்க்கு அவ்விருட்சம் எட்டிக்காயைக்கொடுத்ததாயின், அதற்குக் காரணம் அவர் முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையேயாகும்)" என்று வாக்குண்டாம் கூறுவது நமக்கு யாதறிவுறுத்துகின்றது? யாதும் நீ கருதியவாறு முடிவதன்று; நீ செய்தவினைக் கேற்றவாறாக முடிவதாமென்பதை யன்றோ அறிவுறுத்துகின்றது? ஆதலால், விரும்பியபொருள் விரும்பியவாறு கிடையாததுபற்றி நாம் வருத்தமுறுவது ஒருபோதுங் கூடாதாம். நாம்விரும்பியவற்றுள் ஒன்றோ, சிலவோ, பலவோ கிட்டாதொழிதல் நமக்கு நன்மையையே தருவதாமென்று கருதிவருவோமாயின், கிட்டாத பொருளைப்பற்றி வருந்துவது நிச்சயமாக வில்லையாம். ஒருகாலத்தில் நாம் விரும்பியவற்றுள் ஒன்றோ, சிலவோ, பலவோ கிட்டாமைபற்றி வருத்தமுறும் நாம் அவ்வொன்றோ, சிலவோ, பலவோ கிட்டியிருக்குமாயின், இன்னின்ன ஆபத்துக்களுண்டா யிருக்குமேயென்று மற்றொரு காலத்தில் நினைத்தற்கு முரியவராவோம். நாம் விரும்பியவெல்லாம் நமக்குக் கிட்டிவிடுமாயின், பெருந் துஷ்டர்களாய் உலகத்திற்குப் பெரும்பகைவராய்விடுவோம். நம்மனோரது புத்தி பெரும்பான்மையும்தீயனவற்றின்கண்ணேயே செல்லுவதாகவிருத்தலின், நம்மனோர் விரும்பியன வனைத்தையும் நல்லனவா யிருக்குமென்று சொல்லுதல் கூடுமோ? ஆகையால், நாம் விரும்பியவற்றுள் ஒன்றோ, சிலவோ, பலவோ நமக்குக் கிட்டா தொழி

ந்தமை நமக்கு நன்மையையே தருவதாமென்று கருதி வருத்த முறாது வாழ்தல்வேண்டும்; இவ்வாழ்வு நம்மனோர்க்கு இன்பத்தையன்றித் துன்பத்தைத் தருவதில்லையாம்.

"வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா, பொருந்துவன போமினென்றாற் போகா(வாராதபொருள்கள் வருத்தமுற்றழைத்தாலும் வாராவாம்; வரக்கூடிய பொருள்களை நீங்கள் போங்களென்று கடிந்துகூறினாலும் அவை போகாவாம்)"என்று நல்வழிகூறுவதை நம்மனோர்நன்குணர்தல்வேண்டும்;உணர்ந்தால்,நாம்"கிட்டாதாயின் வெட்டெனமற - நீ விரும்பியபொருள் கிடையாதாயின், அதனை விரைவாக மறக்கக்கடவாய்"என்று நமது ஔவைப்பிராட்டியார் கூறியிருப்பதற்கு நல்லிலக்கியமாக விருப்போம். நம்மனோர் தாம் விரும்பிய பொருள் கிடையாததுபற்றி வருத்தமுற்றுத் தீயசெயல்களைச் செய்வது எவ்வாற்றானுங் கூடாது; செய்தால், பழிபாவங்களே யுண்டாவனவாம். நமக்குப் பிரியமான ஒருவரிறந்தமைபற்றி யெத்தனை வருஷந்தான் புரண்டழுதாலும் அவர் வருவரோ? வாரரன்றோ? அவர் வாராரென்பதை யறியாது அவரைநினைந்தழுவதைச்சீக்கிரமாக மறந்துவிடுவதன்றோ இங்குச் செய்தற்குரிய செயல்? இவ்வாறு வாராத பொருளைப்பற்றி வருந்தாதிருப்பதே நமக்கு நன்மையைத தருவதாம்.

காரியத்தைச்செய்வது நமது கடமை, அதனை முடிவுபெறச் செய்வது கடவுள் கடமை யென்று தீர்மானித்து மெய்வருத்தம், பசி, உறக்கம், பிறர்செய்யும் நிந்தனை முதலியவற்றைக் கருதாது நாம் மேற்கொண்ட காரியத்தைச் செவ்வையாகச்செய்தல் வேண்டும்; அது முடிவுபெறா விட்டால் அதுபற்றி அணுவளவாகவேனும் வருத்தமுறுவது கூடாது; இவ்வாறு வாழ்வதே நமக்கு நல்வாழ்க்கையாம்.

"ஐங்காதம்போனாலும்தன்பாவந் தன்னுடனே"; "தானொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கும்" என்றற்றொடக்கத்தனவாகவுள்ள பழமொழிகளை நாம் நன்குணர்வோமாயின் கிட்டாதபொருளை வெட்டெனமறந்து கிடைத்ததுகொண்டு திருப்தியுடையவரா யிருப்போம். இது நமக்குக்கிடைக்கமாட்டாதென்று நிச்சயமாக வுணர்ந்த பிறகு அதுபற்றி வருந்துவது கூடவே கூடாது; ஆனால், நியாயமாகக் கிடைப்பதுபற்றி முயற்சி செய்யாதிருப்பது ஒருவகையாலுங் கூடாது.

நம்மனோர் விரும்பிய பொருள் கிடைத்தவிடத்து மகிழ்ச்சியும், கிடையாதவிடத்து வாட்டமுமடையாது எப்போதும் ஒரு தன்மையராக விருக்கவேண்டுமென்று கருதியே நமது தமிழ்த் தெய்வமாகிய ஒளவையார் 'கிட்டாதாயின் வெட்டெனமற' என்றருளிச் செய்தனர்; இதனைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகிவருவோமாயின், நாம் கவலையில்லாது வாழ்தற்குரியவராவோம்.

சிறு பஞ்சமூலம்.

"கழிந்தவை தானிரங்கான் கைவாரா நச்சான்."

தண்டலையார் சதகம்.

"அட்டதிசை யெங்கணும்போ யலைந்தாலும் பாதாள மதிற் சென்றாலும், பட்டமென வானூடு பறந்தாலு மென்னவதிற் பயனுண் டாமோ, பிட்டுவர மண்சுமந்த தண்டலையா ரேமுன்னாள் பெரியோர் கையில், இட்டபடி யேயொழிய வேறுசைப் படினும் வருவ தில்லை தானே."

இப்பிரயோகங்கள் இங்கு நன்குணர்தற் பாலனவாம்.

சுகநூல்.

31-ம் பாடம்.

தோல் சம்பந்தமான நோய்கள்:—

தொத்து நோய்க் கிருமிகளெல்லாம் சரீரத்தின் இயற்கையான துவாரங்கள் வழியாகத் தேகத்திற்குட் செல்லுகின்றன. தோலானது ஒரு சிலாக்கியமான கவசந்தான். ஆனல், அதன்மீது எங்ஙனமாயினும் ஒரு இலேசான காயம் ஏற்பட்டால், அவ்வழியாகக் கிருமிகள் உள்ளே சென்று விருத்தியாகிக் கொண்டு போம். ஆகையால், தேகத்தின்மீது ஏற்படக்கூடியன வாகிய இரணங்களைத் தகுந்த கவனத்தோடு சிகிச்சைசெய்தல் வேண்டும்.

இரணங்கள் சுலபமாகச் சீழ் பிடிக்கும் சுபாவமுடையன. அதனல், அவை சீக்கிரமாகச் சொஸ்தமாவதில்லை. காற்றிலுள்ள அதி ஸூக்ஷ்மமான கிருமிகளே அவற்றை ஆறவொட்டாமல் கெடுக்கின்றன. ஆகையால், இரணங்களிலே காற்றுச் செல்லாவண்ணம், அவற்றைச் சுத்தம் செய்து கட்டுதல் வேண்டும். இக்காரி

யம் சுகமாக ஐரோப்பிய வைத்திய சாலைகளில் நடைபெறுகின்றது.

இரத்தக் காயங்கள்:—மிகவும் இலேசான காயங்களை "ப்ளாஸ்தர்" போட்டு ஆற்றிவிடலாம். இரத்தக் காயங்களுக்குச்செய்ய வேண்டிய சிகிச்சைகளை இரண வைத்தியர்கள் நன்கறிவார்கள். புதியவெட்டுக் காயத்தினின்று ஒழுகும் இரத்தத்தை உடனே நிறுத்த எத்தனித்தல் வேண்டும். இரத்தநாடி அறுபட்டிருந்தால், அதனினின்று ஒழுகும் இரத்தம் செவப்பாக இருக்கும். மேலும், அது ததும்பித்ததும்பிவடியும்; அப்போது அக்காயத்திற்குமேலே (பொதுவாக இருதயஸ்தானத்திற்கும் காயத்திற்கும் இடையில்) சதையைப் பலமாகக் கட்டிவிடுதல் வேண்டும். இரத்த நாளம் அறுபட்டிருந்தாலோ, அதனினின்று வரும் இரத்தம் கருமையான செவப்பாக இருக்கும்; சாதாரணமாக ஒழுகும்; அதை நிறுத்துவதற்குக் காயத்தின் கீழே சதையைப் பலமாகக் கட்டுதல் வேண்டும். எங்ஙனமாயினும், காயத்தின் மீது பழந்துணி நூலை வைத்து அமுக்குதல் நன்று; மேற்கண்ட சிகிச்சைகளை அதி சீக்கிரமாகச் செய்யவேண்டும். அதுதான் முக்கியம். தொடையின் இரத்தநாடியிலிருந்து 10 நிமிஷத்திற்குள் 12 இராத்தல் இரத்தம் வடிதல் கூடும்.

எலும்பு முறிதல்:—

எலும்புகள் ஒடிந்து போவதுண்டு. அப்போது அவ் வவயவங்களை அசைத்தல் அசாத்தியமாம்; எலும்பு ஒடிந்த இடம் சதை உப்பி, இரத்தங் கட்டிக்கொண்டு, கருமையாகக் காணப்படும்; வைத்தியர் வருவதற்குமுன், எலும்பு முறிந்த அவயவத்தைக் கொஞ்சங்கூட அசையா வண்ணம் செய்தல்வேண்டும்.

சுளுக்கு:—ஒரு எலும்பின் தலையானது எக்காரணத்தாலாயினும், அஃதிருக்கும் குழியைவிட்டுப் பெயர்ந்து விடுதல் "சுளுக்கு" எனப்படும். மந்திரவாதிகளைக்கொண்டு சுளுக்கைச் சொஸ்தப்படுத்த எண்ணங் கொள்ளுதல் தவறும்; வைத்தியராலேதான் எலும்பு யதார்த்தஸ்தானத்தை அடையும்; அவர் வருகிற வரையில் நோவைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதற்குச் சுளுக்குள்ள இடத்தில் குளிர்ந்த ஜல ஒத்தளம் போடுதல் நன்று.

நெருப்புக்காயம்:—இது மிகவும் உபத்திரவமானது; இலேசான காயத்தினால் ஆபத்தில்லை; அது குளிர்ந்த ஜல ஒத்தளத்தால் தீரும். ஆழமானபெரிய காயங்களால் மரணம் சம்பவிப்பதுண்டு. காயத்தின்மேல் எண்ணெய்ச் சீலை போடுதல் வேண்டும். உடையில் தீப்பிடித்துக்கொண்டால், ஓடஎத்தனிக்காமல், உடனே தரைமீது படுத்துக்கொண்டு உருளுதல் நன்றாம்; ஓடினால் தீ அதிகரிக்கும்; கூடுமானால், உடையைச் சீக்கிரங்களைதல்வேண்டும். கனமான ஒருதுப்பட்டியைக் கொண்டு தேகத்தை மூடிவிட்டால், தீ அவிந்து விடும்.

மூர்ச்சை:—பிரக்ஞை அற்று விழுந்து விடுதல் மூர்ச்சை எனப்படும். மூர்ச்சை அடைந்தவர்களை நல்ல காற்றுள்ள இடத்தில் தரைமீது படுக்கவைத்தல் சுகமாம்; முகம் வெளுத்திருந்தால், கால்களைவிடத் தலையைக் கொஞ்சம் தாழ்வாகவைத்தல் வேண்டும். உடனே உடைகளைத்தளர்த்துதல் அவசியமாம். கடைசியாகக் காடியை முகத்தின்மீது தேய்த்தலும் சௌக்கியத்திற்கு இடமாகும்.

32-ம் பாடம்.

போலி மரணம்.

தூக்குப் போட்டுக் கொண்டாலும், விஷக் காற்றுகளைச் சுவாசித்தாலும், நீரில் முழுகிப்போனாலும் போலிமரணம் சம்பவித்தல் கூடும். அப்போது குறைந்தபக்ஷம் ஒருமணிநேரம் வரையில் தகுந்த சிகிச்சைகளைச் செய்து பார்த்தல் விவேகமாம்; ஏனென்றால், அநேக சந்தர்ப்பங்களில், ஒன்று அல்லது இரண்டு மணிநேரஞ் சென்று உயிர் பெற்றவர்கள் அநேகர் இருக்கின்றார்கள். தூக்கு விஷயத்தில் சீக்கிரமாகக் கயிற்றை வெட்டிவிடுதல் முக்கியமாம். விஷக்காற்றுகளைச் சுவாசித்து மூர்ச்சை அடைந்தவனைச் சுத்தமான நல்ல காற்றுள்ள இடத்திற்குக் கொண்டுபோக வேண்டும்.

நீரில் முழுகப்போகிறவனை அல்லது முழுகிப்போனவனைக் காப்பாற்றக் கூடிய உபாயங்கள்.

நீரில் முழுகிப்போகுந் தருணத்திலிருப்பவனைக் காப்பாற்றுதல், நீஞ்சத்தெரிந்தவர்களின் கடமையாகும். ஆயினும் விவேகமும், பொறுமையு மில்லாதவர்கள் இச்சகாயத்தைச் செய்ய எத்

தனித்தல் அதிகக் கேட்டை விளைக்கும். காப்பாற்றப்போகிறவனுக்குக் கால்களால் நன்றாகநீஞ்சத்தெரிதலும், ஜலத்திற்குள் மூழ்கத் தெரிதலும் அவசியமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். மேலும், விவேகமில்லாமல், ஆத்திரத்தோடு, அவஸரமாக முழுகுந்தருணத்திலிருப்பவனை அணுகுதல்கூடாது. அணுகினால் அவன் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்வான். இங்ஙனம் இரண்டுபேரும் மரணமடைவார்கள். ஆகையால், விவேகியானவன் முழுகிப்போகிறவனுக்கு எதிரில் செல்லாமல் பின்புறமாகப்போய், கைகளை நீட்டி, அவன் அக்குள்களைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொள்வான்; பிறகு அவனுடைய தலை, ஜலத்திற்கு வெளியில் இருக்கும்படியாக, அவனைக் கொஞ்சம் உயரத்தூக்கி, அங்ஙனமே காலால்நீந்திக் கொண்டே, கரைக்குத் தள்ளிக்கொண்டு போவான்.

சில பண்டிதர்கள் பின்வரும் உபாயம் சிலாக்கியமென்று தெரிவிக்கின்றார்கள்:—

காப்பாற்றுகிறவன் முழுகிப்போகிறவனுக்குப் பின்புறமாகச் சென்று, இடதுகையால் அவனுடைய தலைமயிரையும், வலது கையால் அவனுடைய வலது தோளையும் பற்றி, மெதுவாக அவன்தலையைத் தன்மார்புமீது அமர்த்தி, ஒருகையால் மாத்திரம் அவர் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, மற்றொருகையாலும், முதுகாலும் நீந்திக்கொண்டே கரைசேரலாம்.

நீரில் அமிழ்ந்து செத்துப்போனவனை, ஜலத்தினின்றுந் தூக்கின உடனே என்னசெய்யவேண்டும்? பொதுவாக ஜலத்தில் அமிழ்ந்துபோன 8-வது நிமிஷத்தில் மூச்சடைப்பு நேரிடுகின்றது. இருந்தபோதிலும் பின்வரும் சிகிச்சைகளை நீரில் ஒருமணி நேரம் முழுகிக்கிடந்தவனுக்கும் செய்துபார்த்தல் சுகமென அநுபோகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அச்சிகிச்சைகளைச் செய்வதற்கு ஒருவன் வைத்தியனாக இருத்தல் வேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. ஸகலரும் செய்துபார்க்கலாம். கூடியவரையில் அதிசீக்கிரமாகச் செய்தல் முக்கியமாம்.

மூச்சடைப்பட்டவனுடைய உடைகளை அவசியமானால் கிழித்தாவது எடுத்துவிடு; அவன் வாய்க்குள்ளிருக்கும் மணலையும், கோழையையும் வெளியாக்கிச் சுத்தஞ்செய்; அவனைமல்லாத்தி, வாயிலிருந்து ஜலம்வடியும் வண்ணம், வலது புறமாகப் படுக்கவை.

பற்கள் நெருங்கி இருந்தால், அவற்றை நீக்கி, அவற்றின் இடையில் ஒரு தக்கையைப் பதித்துவிடு; வாய்திறந்திருக்கும் அவனுடைய மார்பை அமுக்கி, அமுக்கிக் கூடியவரையில் உட்கொண்ட ஜலத்தை வெளிப்படுத்து. இக்காரியங்களுக்குப் பிறகு, "லாபோர்த்" வைத்தியர் கண்டுபிடித்த "செயற்கைச் சுவாசத்தைச்" செய்தல் வேண்டும்.

செயற்கைச் சுவாசம்:—மூச்சடைப்பட்டவனுடைய நாவை, பெருவிரலாலும், ஆள்காட்டி விரலாலும் ஒரு துணியினால் பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு நிமிஷத்திற்கு 15 அல்லது 20 தடவை லபத்தோடு மெதுவாக இழுத்திழுத்து விடுதல்வேண்டும். இங்ஙனம் செய்வதற்குமுன், ஒரு இறகைத் தொண்டைக்குள் செலுத்தி வாந்திபெடுக்கச் செய்தல் நன்று. மேலே சொன்னவிதமாகச்செயற்கைச் சுவாசத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, நாவானது இலகுவாக இராமல் இழுப்பதற்குக் கொஞ்சம் கடினமாக இருந்தால், நின்றுபோன மூச்சு மறுபடியும் நடைபெற ஆரம்பிக்கின்றது. இறந்தவன் உயிர்பெற்றான் என்றர்த்தம்.

இங்ஙனம் ஒருவன் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, மற்றொருவன் நோயாளியின் பின்புறம் நின்றுகொண்டு, அவனுடைய கைகளைப் பிடித்து, தலைப்பக்கமாக உயரத்தூக்கி இரண்டுக்ஷணங்கள் சென்று, அவற்றை இறக்கி, மடித்து மார்போடு சேர்த்து அமுக்குதல் வேண்டும். இரண்டுக்ஷணம் சென்ற பிறகு, மறுபடியும் கைகளை உயரத்தூக்குதல், அவற்றைத் திரும்பவும் இறக்குதல், இங்ஙனம் நிமிஷத்திற்கு 15 தடவைகளாக இக்காரியத்தைச் செய்தல்வேண்டும். வேறு சிலர் குளிர்ந்து, விறைத்துப்போன கைகால்களை, உஷ்ணம் உண்டாகும்படி தேய்த்துக்கொண்டிருத்தல் நன்றும்.

மூச்சடைப்பட்டவனுக்கு மூர்ச்சை தெளிந்த உடனே, அவனை ஒரு உஷ்ணமான மெத்தையின்மீது படுக்கவைத்து, சூடான தண்ணீர்கலந்த சாராயத்தைக் குடிப்பித்தல் வேண்டும். மேலேசொன்ன சிகிச்சைகள் எக்காரணத்தினால் மூச்சடைப்பட்டிருந்தாலும் பயனைத்தருவன.

(வரும்).

Professor Subramanya Iyer,
Pondicherry.

வீரத்தன்மையுள்ள ஹிந்துமாது சிரோமணிகள்.

பத்மினி.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பாசறையில் எங்கேபார்த்தாலும் குழப்பமும் திகிலும் உண்டாயிற்று. இதுதான் நல்லசமயமென்று பல்லக்குகளிலிருந்த இராஜபுத்திரர்கள் கீழேஇறங்கி தங்களாயுதங்களைஉருவிக்கொண்டுமுசல்மான்களைத் தாக்கினார்கள். இதனால் பீமன்சிங்கையும் தைரியசாலியான அவனது மனைவியையும் பின்தொடர்ந்து சென்று அவர்களைப்பிடிக்க அசாத்தியமாயிற்று. இராணாவும், இராணியும் தப்பி ஓடிக்கொண்டிருந்த வழிமுழுதும் இருபக்கங்களிலும் இராஜபுத்திரர்கள் சூழ்ந்திருந்தமையின் அவர்களிருவரும் பத்திரமாய்ச் சித்தூர் நகரைப்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

இஃது இப்படியிருக்க பாசறையிலே முசல்மான்களுக்கும், இராஜபுத்திரர்களுக்கும் பெருத்தயுத்தம் நடந்தது. இராணாவாகிய பீமன்சிங்கைச்சிறையிலிருந்து விடுவிக்க ஏற்பாடு செய்தபோதே தாங்கள் யாவரும் உயிரைவிட வேண்டுமென்று தெரிந்துகொண்டேயல்லவா அவர்கள் பல்லக்கில்ஏறி இராணியுடன் சென்றனர். ஆகையினால் அதிக உக்கிரமாகச் சண்டைசெய்து இராணாவையும், இராணியையும் பின்தொடர்ந்து செல்லாவண்ணம் முசல்மான்களுக்கு இடையூறுகள் செய்து நின்றனர். ஒரு சிங்கமானது தான் உயிர்தப்பிச்செல்ல வழியில்லையென்று கண்டால் எவ்வளவுக்கிரத்துடனே தாக்குமோ அவ்வளவு உக்கிரத்துடனே இராஜபுத்திரர்கள் போர்செய்தார்கள். ஆனால் வெகு சீக்கிரத்திலே எண்ணிறந்த முசல்மான் வீரர்கள் வந்து இராஜபுத்திர வீரர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். இதனைக்கண்ட இராஜபுத்திரர்கள் முதுகுகாட்டி ஓடாமல் இரஷபங்களைப்போலச் சண்டைசெய்தனர். இவரது தளகர்த்தனான கோராவென்பவன் வீழ்த்தப்பட்டு வீர சொர்க்கமடைந்தான். உடனே அவனது புதல்வனான பாடல்என்னும் சிறுவன் தளகர்த்தத் தன்மையை வகித்து யுத்தத்தை நடத்த ஆரம்பித்தனன். 12 வயதுள்ள ஒரு சிறுபையன் ஒரு சிங்கக்குட்டி யானையைத் தாக்கிக்கொல்லமுயல்வது போல முசல்மான்களை நிர்ப்பயமாய்த் தாக்கி அவர்களைக்கொன்று அதிக வீராவேசத்துடன் சண்டைசெய்தபோது அவனைக்கண்ட எவன்தான் தானும் சண்டை செய்

யாமலிருப்பான்? ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ்சாவு என்னும் ஆன்றோர் வாக்கை மனதிற்கொண்டவராகி உயிருக்கு வரும் அபாயத்தை நோக்கினரில்லை. தேசத்தைக் காப்பாற்றுவதும், இராஜாவைப் பகைவர் கையினின்றும் எவ்விதமாகிலும் விடுவிக்க வேண்டுமென்கிற அவாவும், ஸ்திரீகளின் பதிவிரதத்தன்மை குலையாமல் இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற கடமையினுணர்ச்சியும் ஆகிய இவைமுதலிய எண்ணங்களே அந்த இராஜபுத்திரர்களுக்கு உயிரினுஞ் சிறந்தவையாயிருந்தன. தற்காலத்து ஹிந்துக்களாகிய நமக்கு இவ்வித சிறப்புவாய்ந்த நோக்கங்களெல்லாம் போய் "பந்திக்கு முந்திக்கொள் படைக்குப்பிந்திக்கொள்" என்னும் இழிவை விளைவிக்கத்தக்க எண்ணம் புகட்டப்பட்டு வருகின்றது. மரண பயம் யெல்லாரையும் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதினாலல்லவா நாம் புழுக்கள்போல நமது வாழ்நாளைக் கழித்துவருகின்றோம். மரணத்தைத் திரணமெனக் கருதிய அந்த இராஜபுத்திரர்கள் சண்டைசெய்து எல்லாரும் மாண்டனர். நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல ஓர் இராஜபுத்திரனாகிலும் சித்தூருக்குத்திரும்பிச்சென்றானில்லை. எல்லாரும் மாண்டு வீரசொர்க்கமடைந்தனர். அல்லாவுடின் பாசறை தொம்சமாய் விட்டது; அவனுடைய சேனையில் சற்றேறக்குறையப் பாதி மாண்டுவிட்டது. இது நடந்து சுமார் 1200 வருடங்களாகின்றன. இந்தச்சண்டையில் மாண்ட 12 வயதுள்ள படால் என்னும் சிறுவனுடைய வீரச்செயல்கள் இந்நாளிலும் இரஜபுதனத்தில் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

பீமன்சிங் தப்பித்து அவனது ஊர்போய்ச் சேர்ந்ததும், .2 வயதுள்ள துணிகரமும் தைரியமுமான படால் என்னும் சிறுவன் மாண்டதும் முசல்மான்களையும் இராஜபுத்திரர்களையும் முறையே உயிருக்குத்துணிந்து சண்டை செய்யும்படி ஏவின. முசல்மான் பூண்டு முழுதையும் தொலைத்தாகிலும் விடவேண்டும் அல்லது நாமாகிலும் ஊர்பேரில்லாமல் சண்டையில் மாண்டாயினும் போக வேண்டுமென்று இராஜபுத்திரர்கள் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டனர். அவ்விதமே முசல்மான்கள் சித்தூரையும் பத்மினி இராணியையும் கைப்பற்றவேண்டும்; இல்லாவிடில் படுகளத்தில் பிராணனை விட வேண்டுமென்று அல்லாவுடின் பிரதிஞ்ஞை செய்தனன். ஐயோ! இராஜபுத்திரர்கள் எண்ணம் நிறைவேறும்போலத் தோன்றவில்லை. அக்ரமக்காரனான அலாவுடின் ஜயமடைவா

னெனக் காணப்பட்டது. எப்படியெனில் பீமன்சிங்கென்பவன் ஒரு கனவு கண்டான். தனது இஷ்டதேவதை "மால்பூகேஹ" அஃதாவது நான்பசியாயிருக்கிறேன் என்று சொன்னதுபோல ஒருசத்தம் கேட்டான். சித்தூரை இரக்ஷித்துவந்த தேவியானவள் பீமன்ஸிங்கின் கனவில் பிரஸன்னமாகி இராஜவம்ஸத்தினதித்த 12 பேரின் உதிரத்தைக் குடித்தாலொழிய என்தாகம் தீராதுஎன்றுகூறினள். இக்கனவு கண்டதுபோலவே அவனுடைய பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராக போர்களத்திற்குச்சென்று மாண்டனர். இப்படி 11 பிள்ளைகள் இறந்தனர்; இன்னும் ஒரு முறைதான் சண்டை செய்யவேண்டியதா யிருந்தது; முசல்மான்களைத் துறத்திவிடக் கடைசியாகப் பிரயத்தனஞ் செய்தனர். எவ்வளவு ஊக்கமுடையவர்களாயும் சௌரிய பராக்கிரம முள்ளவர்களாயும் உயிர்க்குத் துணிந்தவர்களாயும் இரஜபுத்திரர்களிருந்தபோதிலும் பயனற்றதாய் முடிந்தது. அல்லாவுடின் சேனை ஆயிரக் கணக்காக யிருந்தது. இராஜபுத்திரர்கள் ஒரு கைபிடி அளவாயிருந்தனர். ஆகலின் ஜயமடைவோம் என்கிற கோரிக்கை கிஞ்சித்தும் இராஜபுத்திரர்களுக்கில்லை. தாமெடுத்தகாரியம் கைகூடாவிடினும் தங்கள் உயிரை இரக்ஷித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு முசல்மான்களுக்குக் கீழ்ப்படிவதை விட தங்கள் ஊரையும் ஸ்திரீகளின் பதிவிரதத் தன்மையையும் உடலில் உயிருள்ளவரையிலும் இரக்ஷிப்பது மேன்மையென்று சண்டை செய்யத்தீர்மானித்தனர். தங்கள் வம்சம் முற்றும் நிர்மூலமாகு மென்பது திண்ணமென்று தெரிந்தமையின், இராஜவம்சத்தைச் சார்ந்த ஒரு பிள்ளையை எப்படியாகிலும் இரக்ஷித்து வைத்தால் இவனால் கடைசியில் சித்தூர் இராஜ்யம் மறுபடியும் ஸ்தாபிக்க இயலுமென்று நினைத்து பீமன்சிங்கின் கடைக்கோடி பிள்ளையை ஒரு தாதியிடம் கொடுத்து காட்டிற்குள் பிரவேசித்திருக்கும்படி கட்டளையிட்டனுப்பினர். அவளும் அப்படியே செய்தனள். இம்மாதிரியாக இராஜவம்சத்தைப்புதுக்கக்கூடிய ஓர் இராகுமாரனைக் காப்பாற்றினர். இது முசல்மான்களுக்குத் தெரியாமற் போயிற்று.

கிழம் கிட்டு நிராதரவான குழந்தைகள் இவர்கள் தவிர மற்றெல்லா இரஜபுத்திரர்களும் யுத்தகளம் போயினர். பீமன்சிங் இவர்களுக்குத் தளகர்த்தனுகிச் சண்டையை நடத்தினுன். இராஜபுத்திரரும் முசல்மான்களும் உயிருக்குத்துணிந்து மிருந்தபடிவா

தத்திடன் போர்புரிந்தமையின் எவ்வளவு மும்மரமாய்ச் சண்டை நடந்திருக்குமென்று யூகித்துணரற்பாலதேயன்றி உரைக்கற்பாலதன்று. உதயத்திலிருந்து மாலை வரையிலும் தேங்காய்க்கு மாங்காய் தோற்குமா என்று தோற்புப் கெலிப்பின்றி சண்டை நடந்தது. அந்திப்பொழுதில் ஒரு இராஜபுத்திரன் கூட உயிரோடில்லை. அல்லாவுதின். பிரம்மாண்டமான சேனையும் சற்றேறக்குறைய முற்றும் மாண்டது.

சித்தூர் நகரத்திலிருந்தோர்க்குச் சண்டையின் முடிவு சாயரக்ஷை தெரிந்து நகரத்தின் மத்தியில் பெரியகாஷ்டம் ஒன்று உண்டுபண்ண பத்மினி இராணி கட்டளையிட்டனள். காஷ்டம் தயாரானவுடனே பத்மினி இராணி தனது தாதிமார்களுடன் நகரிலுள்ள மற்ற மாதர்களுடனும் அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்து காஷ்டத்தண்டை வந்தனள். காஷ்டத்திற்கு தீ மூட்டப்பட்டது. பத்மினி இராணி இந்தக் காஷ்டத்தை எழுதரம் வலம் வந்து அக்காஷடத்தில் குதித்தனள். மற்ற ஸ்திரீகளும் அப்படியே செய்தனர். அல்லாவுதின் ஜயபேரிகை யடித்துக்கொண்டு நகரத்திற்குள் பிரவேசித்தபோது என்னகண்டான்? பத்மினி மாதைக் கண்டனனு? அல்லது மற்றெந்த மாதரையாயினும் கண்டனனு? அல்லது ஏதாவது ஐசுவரியத்தையாயினும் கண்டனனு? பட்டணம் குட்டிச்சுவர்போ விருந்ததையும், காஷ்டத்தின் தீநீற்று வருவதையும் கண்டான். இராஜபுத்திரர்களுடைய ஒற்றுமையும், தேசாபிமானமும், இராஜபக்தியும் வீரத்தன்மையும் வியக்கத்தக்கன.

P. Manikasamy Mudaliar, B. A.,

Rangoon.

தீமையை எப்படி வெல்வது ?

(ஓர் உண்மையான கதை.)

உபதேசத்தைக் காட்டிலும் அனுஷ்டானம் சிறந்ததென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதே. இந்த நீதி நமது ஆரியாவர்த்தத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததுபோல இதரதேசங்களில் அவ்வளவு அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததாக அந்தத் தேசசரித்திரங்

களால் நமக்கு விளங்கவில்லை. மனிதனுடைய வாழ்நாளை நான்கு ஆச்ரமங்களாகப் பிரித்து அந்தந்த ஆச்ரமங்களுக்குள்ள விதிகளை யும் நிர்ணயித்து அவனவன் தன்தன் ஆச்ரமத்துக்குரிய கடை மைகளை அணுவளவும் பிசகாமல் ஒழுகக் கடவன் என்று நம் முன்னோர் விதித்தனர். மஹரிஷிகளுடைய சாந்தம், தூய்மை, உதாரம், கருணை இவைகள் நிறைந்த ஒழுக்கங்களால் அவர்கள் மிகுதியும் கற்பித்தார்களே யொழிய உன்னதமான இடங்களில் நின்றுகொண்டு புங்கானுபுங்கமாய் உபதேசம் செய்யவில்லை. ''நீங்கள் பாபிகள், அழியாத நகரத்தில் விழப்போகிறீர்கள். நான் சொல்லுகிற மார்க்கம் ஒன்றே உங்களுக்கு நற்கதி கொடுக்கும்'' என்று உரத்துக் கூறாமல் நன்னெறிவிட் டகன்றொழுகும் ஆன்மாக்களிடத்தில் பிரேமையும், அநுதாபமும் பாராட்டி வார்த்தையாலன்றி தங்கள் ஒழுக்கத்தாலேயே அவர்களை நன்மார்க்கத்திற் சேர்த்தனர்.

ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று உதரபோஷணத்திற்காக எத்தொழிலையும் செய்யும் ஆன்மாக்களுக்கு ஸாதுக்களுடைய தரிசனானுக்கிரகத் தினாலேயே இருள் நீங்கி அறிவுண்டாகிறதென்பது பிரத்தியக்ஷானுபவம். பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவதற்கு ஸாதுக்களுடைய தரிசனம் பிரசண்டமாருதத்திலும் அசையாத ஒரு நீராவிக்கப்பலை ஒக்கும். ஜீவனுக்கு ஜீவனே துணையேயொழிய சாஸ்திரங்கள் உபாங்க (துணை)க்கருவியேயாம். தீமையை நன்மைதான் ஜயிக்கும். இருளை ஒளிதான் போக்கும். தண்டனையினால் ஜீவர்கள் சீர்திருத்தப்படுகிறார்கள் என்பது அநுபவ விரோதம். நியாயஸ்தலங்களில் விதிக்கப்படும் தண்டனைக்குள்ளானவர்கள் காராக்கிருகவாஸம்முடிந்தவுடன் மறுபடியும்அவ்விடத்துக்கேபோக மார்க்கம் தேடுவதை நாம் கண்ணாரப்பார்த்திருக்கின்றோம். இதை நியாயாதிபதிகள் கவனிப்பாராயின் உலகத்தில் குற்றம் மிகுதியும் குறையுமென்பதிற் றடையில்லை. ஓர் அயோக்கியனுடைய மனோபாவத்தைப் பீனல் கோடானது (Penal code) மாற்றச் சக்தியற்றது. சட்டங்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கொடுமையா யிருக்கின்றனவோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு தேசத்தில் குற்றங்கள் அதிகரிக்கின்றனவென்பது அநுபவசித்தாந்தம். காராக்கிருகவாஸம் மனிதனைத் துர்க்குணத்திலேயே ஸ்திரப்படுத்துகிறது. துஷ்டத்தனத்துக்கு மாற்று தண்டோபாயமல்ல. ஒன்றுக்

கொன்று முற்றிலும் மாறுன இரண்டுபொருள்களை நாம் உற்று நோக்கினுல் அவைகளிரண்டினுடைய உருவமும் நம்மனத்தில் செவ்வனே பதியும்; அதுபோலவே தன்னைவிட முற்றிலும் மாறுன குணங்களோடு கூடிய ஒரு புண்ணியாத்மாவினுடைய தரிசனத்தால் அவருடைய ஸத்குணங்கள் மாத்திரமல்ல நமக்குப் புலப்படுவது, நமது மனோதிருஷ்டிக்கு எதிரில் நிற்கும் அவருடைய தேஜஸ்ஸினுல் நம்மிடத்திலுள்ள துர்க்குணங்களான இருள்விளங்கக் காணலாம்.

நாம் மேற்சொல்லிவந்த நீதியை விளக்குகிற ஒருமாஹானுடைய திவ்வியசரித்திரத்தை ஈண்டுக் கூறுவாம்.

வங்காளதேசத்தில் அன்பே உருவெடுத்து அவதரித்த ஸ்ரீசைதன்னியஸ்வாமிகளுடைய அவதாரத்தால் புனிதமும் கீர்த்தியும் அடைந்த நதியா என்றொருபுண்ணிய ஸ்தலமுண்டு. ஸ்ரீசைதன்னிய ஸ்வாமி முத்தியடைந்து சுமார் 10 வருஷத்துக்குப் பிறகு நதியாவில் லோகநாதாஸர் என்னும் பெயர் பூண்ட மகான் ஒருவர் இருந்தார். இவர் வைசியவருணத்தினர். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுருக்கு வாய்த்ததுபோல் இவருக்கும் மடமை, அச்சம், நாணம், பயிர்ப் பென்னும் நான்கு குணங்களும் ஒன்றுசேர்ந் தவதரித்ததோ என மனிதர் வியக்கத்தக்க இல்லக்கிழத்தி வாய்த்திருந்தார். இத்தம்பதிகளுக்கு மக்கட்பேறில்லை. கடலிலிருந்து எடுக்கப்படும் சங்கவியாபாரம் அவருடைய தொழில். அதில் அவருக்கு நல்லவருமானம். தன்னுடைய வருமானத்தில் ஸரிபாதியைத் தருமத்திற் செலவிட்டு மிகுந்தபாதியில் குடும்பச்செலவுக்கு அவசியமானது போக பாக்கியைப் பின்னுல் உபயோகப்படும் பொருட்டுச் சேர்த்துவைத்திருந்தார். ஆகையால் அவரிடத்தில் எப்போதும் கையிருப்பில் பணம் உண்டென்னும் உண்மை தெரியாதவர்கள் அந்த ஊரிலில்லை.

இப்படி நம்கதாநாயகர் ஒழுங்காய் இல்லறநடாத்திவருநாளில் நதியாவில் ஒருகாலத்தில் திருட்டுப் பயம் அதிகமாயிருந்தது. அந்தத்திருடர்கள் மஹாஸமர்த்தர்களானதால் ஜனங்கள் எவ்வளவு பிரயத்தனப்பட்டும் அவர்களைப்பற்றிய உளவு சிறிதும் அகப்படவில்லை. மிகவும் கௌரவமுள்ள நூற்றுக்கணக்கான குடும்பங்கள் இந்தத்திருடர்களுடைய சேஷ்டையால் குடிக்கக்கஞ்சி அற்றவைகள் ஆயின.

நம் கதாநாயகரோவென்றால் ஒருவிளக்கை மிகவும் சிறிய தாய்வைத்து அதைச்சிறுதுவாரங்கள் உள்ள ஒருபானையால் மூடிவிட்டு இரவெல்லாம் தானும் தன்மனைவியுமாக மாறி மாறி விழித்திருந்து வீட்டைக்காவல்காத்து வந்தனர்.

ஒருநாள் மந்தாரத்தால் இருளதிகரித்திருந்தது. இரவில் அப்போதைக்கப்போது குலைக்கும் நாய்களின் சத்தமும், காற்றால் அசையும் இலைகளின் ஒலியும் ஆந்தைகளின் குரலும் தவிர வேறு சப்தமொன்று மில்லாதிருந்தது. அன்று அர்த்த ஜாமம்வரையில் வழக்கம்போல் தான் காவல்காத்துவிட்டுத் தன்மனையாளை நித்திரையினின்றும் எழுப்பி வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்ளச்சொல்லிவிட்டுத் தாம் அயர்ந்து உறங்கிவிட்டார். சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் யாரோ சுவற்றில் கன்னம் வைக்கிறதுபோலமெதுவான சப்தம் அவ்வம்மையாருக்குக்கேட்டது. அதுகேட்டதும்அவ்வம்மையார் மெதுவாய்த்தம்கணவரை எழுப்பினார். புருஷன் எழுந்திருந்ததும் நடக்கும் விஷயம் இன்னதென்று நிஸ்ஸந்தேகமாய் அறிந்துகொண்டு பரமபாகவத சிரோமணியான லோகன்தாஸர் சற்றும் விகற்பமடையாத மனத்தினராய்ச் சோரர்களுடைய வரவை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டு அவர்கள் உள்ளே நுழைந்தால் பிறகு தப்பிவெளியே ஓட முடியாதபடி சில உபாயங்கள் செய்தார். திருடர்கள் உள்ளே நுழைந்ததும் விளக்கின்மேல் மூடியிருக்கும் பாத்திரத்தை எடுத்துவிட்டு அவர்கள் எந்தக் கதவைத்திறந்து கொண்டு ஸுலபமாய் ஓடக் கூடுமோ அந்தக் கதவண்டை தன் மனைவியை இருக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்துவிட்டுத் தான் தயாராய்க் கொண்டிருக்கும் கள்ளவாயிலண்டைபோய் உட்கார்ந்தார். திருடன் உள்ளே நுழைந்ததும் முன்ஸங்கேதப்படி எல்லாம் நடந்துவிட்டது. விளக்குவெளிச்சம் திடீரென்று பிரகாசித்தது மந்திரத்தால் கட்டுப்பட்ட ஸர்ப்பம் அசைவற்று நிற்பதுபோலத் திருடன் மூச்சுவிடவும் சக்தியற்று அசையாது மரக்கட்டைபோல் நின்றான். நமது பக்தரும் அவர்மனைவியும் என்னசெய்தார்கள்? கயிறுகொண்டு திருடனை கட்டப் பிரயத்தனப்பட்டார்களா? இல்லை. பின்னென்னசெய்தார்கள்? திருடனுடைய நிலைமையைக் கண்ணுற்ற அளவில் லோகன்தாஸருக்கு ஓர் ஆச்சரியமும், பிரமமும், வெட்கமும், வாத்ஸல்லியமும் ஏககாலத்தில் மனதில் உதித்தன. சற்று அவனுடைய முகத்தை உற்றுநோக்கிவிட்டு ஆச்

சரியத்தோடு பின்வருமாறு உரைக்கலானார். "கண்ணியமுள்ள ஸகோதரா? இதென்னவேலை! சீ! சீ! இதென்ன அவமானம்! மகாகௌரவமுள்ள பிராமணகுலத்திற் பிறந்து இந்த க்ருத்யத்துக்கு வரும்படி நேர்ந்த நிர்ப்பாக்கியம் என்னை? நானோ இழிகுலத்திற்பிறந்தவன். தங்கள்பிதா அடியேனுடைய புன்குடிலுக்கு எழுந்தருளித் தன் திருவடி தூளிகளால் அதைப் புனிதமாக்கினார். அவருடைய கர்ப்பத்திற் பிறந்த தாம் இவ்வேஷத்தோடு இங்குவந்ததென்னை! மகாதுக்கம்! மகாதுக்கம்!! அடியேன் தங்களுடைய பாததூளி; என்னுடைய சொத்தெல்லாம் தங்களுடையதே. கண்ஜாடை காட்டினமாத்திரத்தில் தங்களிடத்தில்வந்து சேரக்கூடிய இந்தஸொத்தையடைய இம்மாதிரி முயற்சிகள் செய்வானேன்! தேவரீர் திருமேனியெல்லாம் மண்ணடைந்திருக்கிறதே! முகம்வாடியிருக்கிறதே! அரையில் வஸ்திரம் கந்தையாயிருக்கிறதே! இந்த நிலைக்குத் தாங்கள் வரவேண்டுமா? போனதுபோகட்டும். ஏதோ நாயினேன் ஜன்மாந்தரத்தில்செய்த பாக்கியவசத்தால் தங்களுடைய பாததூளியால் என்புன் குடிசையைப் புனிதப்படுத்தினீர்களே? ஜலம் தயாராயிருக்கிறது; ஸ்நானம்செய்யுங்கள்; தாங்கள் தயவுசெய்து என் வீட்டிலிருக்கும், பலகாரங்களையும் பழத்தையும் புசித்து அடியேனைக் கிருதார்த்தனாக்கவேண்டும்." என்றுலோகன் தாஸர் பிராமணனுடைய பாதங்களில் விழுந்து பிரார்த்தித்தார். இப்படிச்சொல்லிவிட்டு லோகன்தாஸர் தன்மனைவியைக் கூப்பிட்டு ஒரு திண்டை யெடுத்து அவருக்கு அளித்துவிட்டுக் கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார்.

நமது கண்ணியமுள்ள ஸகோதாருக்குலோகன்தாஸருடைய மனது தெரியாததல்ல; நிஷ்களங்கமான மனதோடு தாஸர்செய்த உபசாரமானது நமது நண்பருடைய மனதில் ஞானமாகிய விளக்கை ஏற்றிவைத்தது. அந்தவிளக்கின் உதவியால் இனி தன் வாழ்நாளுக்கு ஏற்படப்போகிற மேன்மையும், அழகும், தூய்மையும் அப்போதே தன்மனத்திலிருக்கும் இருளையும், துர்வாஸனையையும் போக்கி ஒருபரிமளத்தையும், ஒளியையும் கொடுப்பதாக அவர் உணர்ந்தார் கண்களிலிருந்து துலாமாதத்து வர்ஷம்போல நீர் தாரைதாரையாக வடிய ஆரம்பித்தது. விசனத்தினால் அவருடைய ஹிருதயம் வரண்டது. லோகன்தாஸருடைய தர்மபத்நியான

வள் சிற்றுண்டிகளை எதிரில்வைத்து அருந்தவேண்டுமென்று
உபசரித்தாள். அவர் எப்படி அவைகளைப் புசிப்பர்? லோகன்
தாஸரோ அவைகளைப் புசியாவிட்டால் கூக்குரலிட்டு அயலா
ரைக் கூப்பிடுவேனென்று பயமுறுத்தினார்; நமது "கண்ணிய
முள்ள ஸகோதரர்" மிகப்பிரயாஸத்தோடு இரண்டு மூன்று கவ
ளங்கள் உள்ளே செலுத்தினார். சற்றுநேரம்பொறுத்து "நாம்
இந்தக்கன்னவாசலை மூடிவிடுவோம். இல்லாவிட்டால் ஊரில் காலை
யில் பெரும்குழப்பம் உண்டாகும்" என்று லோகன்தாஸர்சொன்
னார். லோகன்தாஸர்மனைவி தண்ணீர் கொண்டுவந்துவார்க்க லோ
கன் தாசர் சேர்குழைத்துக்கொண்டு நமது "கண்ணியமுள்ள
சகோதரர் உண்டாக்கிய சுவற்றின் கன்னவாயிலை மூடினார். பிறகு
10 பொன்மோகராக்களையும் ஒருவிலையுயர்ந்த சால்வையையும் நம்
"ஸகோதரர்" எதிரில்வைத்து அடிபணிந்து ஸ்வாமி! இந்த அல்ப
மான காணிக்கையை அங்கீகரிக்கவேண்டும், இனித்தங்களுக்கு
எப்போது திருவுள்ளமோ அப்போதுதெரிவித்தால் அடிமையா
லாவனவற்றைச்செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறேன்; இனி இவ்விதம்
நிந்தனையான காரியத்தில் தாங்கள் ஒருபொழுதும் பிரவர்த்திக்க
வேண்டாம்" என்றுலோகன்தாஸர்மகாவினயத்தோடு சொன்னார்.
இது வரையில் மௌனயோகத்திலிருந்த நம் "ஸகோதரர்" தம்
மனத்தை அடக்கமுடியாதவராய் "ஸகோதரா! நான் ஒன்றையும்
தொடமாட்டேன். இனிதிருட்டென்பதைக் கனவிலும் ஸ்மரி
யேன். அழிவற்றதான உன்மனச்சாந்தியை என் ஞானமாகிய
விளக்கைக் கொண்டு பார்த்தபிறகு இந்தத் துச்சமான பொருள்
களினிடத்தில் எனக்கு விருப்பம் எப்படி உண்டாகும்? நாளை
ஸூரியன் உதித்ததும் ரகுநாதனை நதியாவிலாவது வங்காளத்தி
லாவது யாரும்காணமாட்டார்கள். மனிதருள் கடைபேன் நான்.
ஸத்ஸங்கமும் ஸத் உபதேசமும் பெறும் பாக்கியத்தை இதுவரை
யில் நானடையவில்லை. என்தகப்பனார் ஒரு கீர்த்திபெற்ற ஆசாரி
யர்; அவர் புத்திரனாகிய நான் என்னபாதகம் செய்யாதொழிந்
தேன். கொலை, களவு, விபசாரம், மோசம், ஸாதுக்களையும்,
நிரபராதிகளையும் ஹிம்ஸித்தல் ஆகிய துர் விஷயங்களில் எதைப்
பாக்கியாய்விட்டேன். உமது கடாக்ஷத்தால் எனக்கு ஞானோதய
மாயிற்று; எனக்கு உத்தாரந்தாரும்" என்றார். இப்படிச் சொல்
லிக்கொண்டே லோகன்தாஸரை ஆலிங்கனம்செய்துவிட்டு அவர்
போய்விட்டார்.

மறுநாள் ரகுநாதரைக்கண்டவர்யாருமிலர். அவர் எங்கே போய்விட்டாரென்பதும் யாருக்குந் தெரியாது. பலவருஷங்கள் கழிந்தபிறகு அவர் நதியாவுக்குத் திரும்பிவந்தார். அப்போது ரகுநாதர் மனுஷனுகக் காணப்படவில்லை; தேவதாம்சமாக விளங்கினுர். இவர்தாம் நமது ஆரியாவர்த்தத்தில் கீர்த்திபெற்று இன்றைக்கும் கம்மால்கொண்டாடப்படுகிற ஸ்ரீமான் ரகுநாத கோஸ்வாமியாவர்.

லோகன்தாசரோ தம்சொத்தையெல்லாம் லோகோபகாரார்த்தமாக விநியோகம்செய்துவிட்டுத் தாமும் தம் பத்நியுமாகத் திருவள்ளுவநாயனுர்போலவே செல்வத்தைவெறுத்து இறைவனடியைச்சேர்ந்து பிறவிப்பெருங் கடலை நீந்தினுர்.

K. Rungasamy Iyengar, Bellary.

ஸ்வயமறுப்பு.

உலகவிஷயங்களில் சுகமாய் இன்புற்று வாழ ஒவ்வொருவனும் நியாயமான வழியில் பிரயத்னம் செய்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் நாம்செய்யும் முயற்சியானது, ஜனங்கள் கௌரவிக்கும்படியான நல்வழியாய் இருத்தல் அவசியம். நாம் நம் ஜீவியத்தில் மரியாதையாய் வாழவேண்டி முயற்சிசெய்வதே ஒருபெரிய கல்வி கற்பதாயிருக்கிறது. அங்ஙனம் நாம்கற்றுக்கொள்ளும், சுய மரியாதை, விடாமுயற்சி, பொறுமை, பணம் சேகரித்தல் முதலிய நற்குணங்களுள் "ஸ்வயமறுப்பு" என்னும் விஷயமும் முக்கியமானதா யிருக்கின்றது.

பணம் சேகரித்து விட்டால் மாத்திரம்போதாது. அதைச்சிக்கனமாய்ச் செலவழித்தல்தான் கடினம். பின்னுக்கு வரக்கூடியதையோசித்து, தன்னை மறுத்துச் சேகரித்து வைத்தலே உத்தமமாம். சுயமறுப்பு இல்லாமற்போனுல் ஒருகுடும்பம் சரிவர நடைபெறுது. அன்றுடம் கூலிவேலை செய்யும் தொழிலாளியும்கூடத் தன்னையும் தன் சுகத்தையும் மறுத்து, தன் வரும்படியிற் சிறிது சேர்த்துவைத்தால் தான் கஷ்டகாலங்கட் குதவும்.

நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவைகளுள் "ஸ்வயமறுப்பு" கடைசியானது. இது சுயநலத்தையும், பொதுநலத்தையும்

பொருத்ததாகும். சுயமறுப்பு என்பதற்கு, பின்னுக்கு வரக்கூடிய கஷ்டத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக, தற்காலத்திய இன்பத்தை மறுத்துவிடல் என்றுபொருள். கஷ்டஜீவனமுள்ளவன் பின்னுக்காகச்சேர்த்து வைக்கவேண்டிய தவசியந்தான். ஆனாலிது ஸ்வயநலத்தைக் கருதும் சுயமறுப்பாகும். நம்மவர்களுள் பலர், ஆத்மார்த்த சிந்தையுடையவர்களாய், ஞானத்தையடையக்கருதி ஸந்நியாசிகளாய் விடுகின்றனர். இதுவும் சுயநலத்தைக் கருதிய ஸ்வயமறுப்புதான். இவர்கள் தம் எண்ணத்தைக்கருதி கஷ்டத்தை யனுபவிக்கின்றார்களே யொழிய பொதுஜனங்களின் நன்மையைச் சிறிதும் நினைப்பதில்லை.

ஆனால் ஸ்ரீ விவேகாநந்தர், ஸ்ரீ அபேதாநந்தர் முதலிய மஹான்கள் ஸந்நியாசிகள் தாமே! அவர்கள் சுயநலத்தைக் கருதினாரா? அவர்கள் இந்தியா முன்னுக்குவரச் செய்துள்ள எண்ணற்ற காரியங்கள் எல்லாருக்கும்தெரிந்திருக்கின்றன. அவர்கள் துறவிகளாயிருந்த போதிலும், ஜனஸமூகத்தினிடையிலிருந்து பல நற்காரியங்களைச் செய்திருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட புண்ணியவான்கள் தாம் இந்தியாவிற்குத் தற்காலம் வேண்டியது.

ஸ்வயநலப் பேய்கள் நம்மவர்களுள் இருக்கலாகாது. தனவான்கள், தம் சுகத்தை மறுக்காவிட்டாலும், ஸ்வயநலத்தையொழித்து தேசத்திற்கென்று உழைக்கும் சிலரையாவது உற்சாகப்படுத்த, தம் திரவியத்தில் சிறிது காலாகாலங்களில் உதவிவந்தால் அதுவே போதுமானதாகும். சுயநலத்தை ஒரு மிருகம் கூட நாடுகின்றது. மனிதனும் அவைகளைப்போ லிருந்தால் இவன் எங்ஙனம் அவைகளைவிட மேலானவனாவன்? கேவலம் மிருகவகுப்பைச் சார்ந்த குரங்கினங்கள் கூட ஸ்வயநலத்தையும் கருதாது, ஓர் அந்நியரான ஸ்ரீராமருக்கு உதவிபுரிந்து இருக்கும்பொழுது, ஆறறிவுடைய மனிதன் எவ்வளவு லோகோபகார சிந்தையுடையவனாயிருக்கவேண்டும்? ஆகவின் நாம் ஸ்வயநலத்தைக் கருதாது, சுயமறுப்புடன் தேசத்திற்கென்று பாடுபட்டும், அங்ஙனம் பாடுபடும் சிலரையாகிலும் உற்சாகப்படுத்துவது நம் கடமையாகும். இல்லாவிடில் நமக்கும் ஓர் இழிவான மிருகத்திற்கும் பேதம் ஒன்றுமிராது.

N. S. ஸ்ரீநிவாஸ சர்மா, வேலூர்.

குழந்தைகளும் நகைகளும்.

அழகில் இயற்கையழகு, செயற்கையழகு என இருவகை உண்டு. குழந்தைகளுக்கு இயற்கையில் அழகிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், நம்தேசத்து ஹிந்துக்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு நகை தரிக்கும் வழக்கம் தினேதினே அதிகரித்து வருகின்றது. தாய் தகப்பன்மார்கள் சோற்றுக்குத் திண்டாடும்பொழுதும் கடன்பட்டாயினும் தம் குழந்தைகளுக்கு நகை யணிகின்றார்கள். சிலர் ஏழையாயிருந்தாலும், ஜம்பத்தின்பொருட்டு தம் குழந்தைகளுக்கு, சுபப்பிரயோஜன காலங்களிலும், தேர், திருவிழா நாட்களிலும் நகைகளைத் தரித்து, அயலார் தம்மைப் பெருமைபாராட்டச் சந்தோஷிக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் தம் குழந்தைகளுக்கு நகைகளைப்போட்டு சந்தோஷிக்கின்றார்களேயன்றித் தம் குழந்தைகளுக்கு வரும் துன்பத்தைச் சிறிதும் நினைக்கின்றார்களில்லை. குழந்தைகள் நகைகளைச் சுமக்கமாட்டாமல் வருந்தியும் அதனை வாய்விட்டுச் சொல்லவும் சக்தியற்றனவா யிருக்கின்றன; இவற்றைப் பெற்றோர்கள் அறிவதில்லை. குழந்தைகளுக்கு நகைதரிப்பதால் அவைகளுக்குப்பிராண ஹானி நேரிடுகின்றது. திருடர்கள் நகைகளின்மீது ஆசைவைத்து, அந்நகைகளைப் பறித்துக்கொள்வதுமன்றி அக்குழந்தைகளையும் கொன்றும் விடுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் ஆயிரக்கணக்காய், பத்திரிகைகளிலும், அநுபவத்திலும் கண்டிருந்தும் நம்மவர்கள் தம் குழந்தைகளுக்கு நகைகள் அணிவதை நீக்கினார்களில்லையே! என்னே! இவர்கள் மதியீனம்!!

எவ்வளவோ தவம்செய்து பெற்ற பிள்ளைகளுக்கு, நகைகளையணிந்து யமன்கையில் ஒப்புவிக்கின்றார்களேயன்றி, அப்பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியைக் கற்பிக்கவும், தேசத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவும் முன் வருகின்றார்களில்லையே. நகை தரிக்காவிடில், குழந்தைகள் எங்குப்போய் விளையாடினாலும் பாதகமில்லை. ஆனால் நகைதரித்தாலோ பிள்ளை எங்குப்போயிற்றோ? எந்தத் திருடன் நகைகளைக் கழற்றிக்கொண்டானோ? அல்லது எந்தக் கொலைப்பாதகன் நகைக்காகக் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டானோ? என்று எப்பொழுதும் மனம் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். ஏனோ இவ்வித கஷ்டங்களெல்லாம்? நகைளுக்குச்

செலவழிக்கும் பணத்தைக் கல்விக்காகச் செலவிட்டால் அது எவ்வளவு மாண்புடையதாகும். நகையின் அழகிலும் கல்வியின் அழகே சிறந்ததும் பெருமையுமுடையது. அதனாலன்றோ?

"குஞ்சியழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சளழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம் யாம் என்னு நடுவு நிலைமையால்
கல்வியழகே யழகு."

என்று நாலடியாரும் கூறுகின்றது.

ஆதலால், பெற்றோர்கள் அருமையாகப்பெற்ற தம் குழந்தைகளுக்கு நகைகளை யணிவித்து கொலைப்பாதகர்கள் கையில் ஒப்புவிக்காமல், அக்குழந்தைகளுக்குக் கல்வியைப் புகட்டுவதிலும், தேசத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதிலும் கருத்துடையவர்களா யிருந்தால் நம் இந்தியா சுகப்படும் என்பதிற் சிறிதும் ஐயமென்பதே யில்லையாம்.

N. S. ஸ்ரீனிவாஸ சர்மா,
வேலூர்.

சுகத்தெளிவுரை.

1.வேண்டுகோள்.

அஞ்ஞானாந்த காரத்தில் அழுந்திய சிலமாந்தர், கடவுளுண்மையென்னும் திக்குநோக்கியும் விழியாராய், இந்தப்பிரபஞ்சத்தினையாக்கினானும் ஆள்வானும் அழிப்பானுமாய ஒரு முதல் இல்லையென்று பெருங்கூச்சலிட்டரற்றுகின்றனர். அன்னோர், கடவுளுண்டென்னும் விஷயத்தை உறுதியாய் நம்பியிருப்போர்களை நோக்கி, கடவுள் உண்டெனில், அவரையெங்களுக்குக் காட்டுக? என்று அரட்டுவதும் வழக்கம். அத்தகைய எண்ணங்களுடைய மாந்தர் சற்றான்றி போசிக்கக்கடவர். காணல் என்பது கண்ணின் தொழில். எந்தவிதமான கண்கொண்டு அவர்கள் கடவுளைக் காண விரும்புகின்றார்கள்? காணற்குக் கருவியாயிருக்குங் கண்கள் ஸ்தூலக்கண்ணென்றும் புத்தியென்றும் ஆத்மாவென்றும் மூவகைப்படும். அவற்றுள், ஸ்தூலபதார்த்தங்களாயும் ஸூக்ஷ்மபதார்த்தங்களாயுந் தோன்றுவதோடு அவைகட்கெல்லாங் காரணப்பொருளாயும் வீற்றிருக்குங் கடவுளைக் காணற்கு

ஏற்றதாய (ஆத்மக்) கண் சாதாரண மாந்தரிடத்துத் திறக்கப்பட்டிலது. இந்த அழகிய உலகத்தைக் காண்டற்கேதுவாகிய (ஸ்தூலக்) கண்கள் யாங்கள் பெற்றுளோமேயென்று சொல்வீர்களானால், பார்க்குஞ் சக்தி யுங்களுக்குச் சொந்தமென்பதெப்படி? யென்பதைக்குறித்து மன அமைதியோடும் தெளிந்த உணர்வோடும் நீங்கள் யோசிக்கவேண்டிய தாவசியகம். சொந்தமாயின்? ஓர் இருட்டறையில் உங்களுடைய ஸ்வசரீரத்தையாதல், ஒரு யானையின் பெருத்த சரீரத்தை யாதல் காண்டற்கு அந்தச்சக்தி உபகாரப்படாமற் போவதற்குக்காரணமென்ன? சந்தோஷகரமான சூரியன் உதயஞ்செய்கின்றான்; அல்லது அக்கினியினது ஜீவ ஒளி தோற்றுகின்றது. அப்பொழுதுதானே உங்கள் கண்களுக்குப் பொருள்களைப் பார்த்தல் சாத்தியப்படுகின்றது. மற்றைப்படி இவ் வூனக்கண்கள் ஒன்றையும் பார்க்க அறியாவே. ஒளியினுடைய துணையின்றி யானையானாலுங்கூட உங்கள் ஊனக்கண்களுக்குத் தட்டுப்படாமற் போமாயின் ஸூக்ஷுமங்கட்கெல்லாஞ் ஸூக்ஷும மாகிய கடவுளை எவ்விதமான கண்கள்கொண்டு காணவிரும்புகின்றீர்கள்? ஒளியினுடைய உதவிகொண்டு இவ்வுலகத்துப் பொருள்களைப்பார்க்கும் வல்லமை யுங்களுக்கு ஸித்தித்தல்போல, சித்ஜோதியாகக் கடவுள் உங்களுக்குள் வெளிப்படும்பொழுது அந்தப் பிரகாசத்தின் உதவியும் புத்தியாகிய கண்ணுங்கொண்டு கடவுளைக்காணல் உங்களுக்கு ஸாத்தியமாகும். இன்னும், ஆத்மாவும் பரமும் ஐக்கியமாகும்பொழுது கடவுள் ஆத்மக்கண்ணாக வெளிப்படுதலும், பரத்தோடொன்றிய ஆத்மாவானது ஒருமையாய்இரண்டற்றதாய் எல்லாவற்றையும் விழுங்கும் பரமாத்வா வாகிய உண்மைப்பொருளாய்த்தன்னையுங் கடவுளையுங்காணும். அக்காலையில், கடவுளன்றி வேறுபொருளொன்றும் அவ்வாத்மக்கண்ணிற்குப் புலப்படாது. அப்பொழுது கடவுளுண்டென்பதை விசுவசிக்கும் விஷயத்தில் யாதொருவினவும் புலப்படுகின்றதி மில்லை. பரந்த வுலகமெங்கணும் உங்களுடைய சொந்த ஆத்மாவின் அல்லது தனிப்பரம்பொருளின் தோற்றத்தைத்தவிர வேறொன்றும் காட்சிக்குப் புலனாகாதொழிதலால, எல்லாரையும் அன்போடும் இரக்கத்தோடும் மதிப்போடும் நோக்கி முடிவில்லாத சாந்திநிலையில் வாழ்ந்திருப்பீர்கள். இவ்வாத்மக்கண் திறக்கும்வரை சாந்தம்வருதலுமில்லை. ஆகலின், எல்லாரும் தத்தம் ஆத்மக்கண் திறக்கும்

படி விடாது முயற்சிசெய்யக்கடவர். செய்தால்தான், நிலவுலகத்தில் சாந்திநிலை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய்க் குடிகொண்டிருக்கும். மதிப்பு அவமதிப்பு தோல்விவெற்றி என்னுங்கொள்கைக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலானும் சுயாபிமானம் பராபிமான மென்றிவைகளாற் பீடிக்கப்பட்டிருத்தலானும் உண்டாகுந் துன்பத்தால் யாவரும் வருந்துதல் ஒழிக. ஓம் சாந்தி-பரசாந்தியுங்கீட்டிகெல்லாம் பலிக்கக்கடவது. * (சமயம், சாத்திரம், கடவுள்) இந்துக்களே! மகம்மதியர்களே! கிறிஸ்தவர்களே! பண்டிதர்களே! மவுல்வியர்களே! பாதிரிகளே! மதிப்பு அவமதிப்பு, பகை சச்சரவு, சுபாபிமானம் பராபிமானம் என்பவவைகளைப்பற்றியுள்ள எண்ணங்களைமுற்றுங் களைந்து விடுங்கள். யாம்கூறும் வார்த்தைகளைக் குறியாகக்கேட்டு வியாவகாரிகதசையினும் பாரமார்த்திக தசையினும் உங்களுக்கும் எல்லாமாந்தர்க்கும் நன்மையுண்டாகும்படி முயற்சிசெய்யுங்கள். வாஸ்தவத்தில், கடவுள் - சமயம் - சமயசாஸ்திரம் என்பவற்றைப் பற்றி மனிதர்க்கும் தெளிவான உணர்வில்லை. வேதத்தையும், விவிலியத்தையும், கோரானையும், புராணத்தையுங் கைபிற்பிடித்துக் கொண்டு சண்டைக்குக் கொடிகட்டி ஒருவரால் வணங்கப்படுங் கடவுள் மற்றையரால் வணங்கப்படுங் கடவுளல்லர் யென்று மூடத்தனமா யெண்ணி, பகை சச்சரவு பரஸ்பர நிந்தனை முதலிய தீமைகளுக் காட்பட்டுச் சஞ்சலம் என்னும் வனத்தில் திகைப்புண்டு திரிகின்றனர். அவர்கள் சமயம் உண்மையாகவே எப்படிப் பட்டதென்றும், சமய சாஸ்திரங்கள் எவையென்றும்? கடவுள் எத்தன்மையரென்றும்? கடவுள்என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்ற ஸத்து வாஸ்தவத்தில் எவ்வியல்பினது என்றும்? யோசிக்கின்றார்களில்லை. ஸத்துக்கும் ரூபத்துக்கும் உள்ள பேதத்தை நன்கு பகுத்தறியாதவன் உண்மை ஞானத்தை யடைதல் கூடாது. ஞானமில்லாமல் சாந்தம் எப்படிவரும்? பகுத்தறிவினாலேயே ஞானம் வரும். ஞானத்தினாலேயே சாந்தம் வரும் — ஆதலால், சமயம்-சமயசாஸ்திரம்-வழிபடுகடவுள்என்னும் பெயர்களாலே சுட்டப்படும் வஸ்துவினது இயல்பைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது எல்லா மாந்தர்க்குங் கடப்பாடாகின்றது. வஸ்துவையறிய வேண்டுமாயின், நிலையில்லா தழிகின்ற வற்றிற்கும் (அநித்தியத்திற்கும்) என்றும் அழியாது நிலைபெறுவதற்கும் (நித்தியத்திற்கும்) பேதம் பகுத்தறிய வேண்டும். ஆகலின், இப்பெயர்

களாற் குறிக்கப்படும் ஸத்தானது சுபாவத்தில் ரூபமுங் குணமு மில்லதா? அன்றேல் இரண்டு முள்ளதா? என்று ஆலோசனை பண்ணுங்கள். முன்னதாயின், அது அவாங்மனோ கோசரமாயுள்ள அதீதபரம் பொருளாகும். "உள்ளம் அவனையுள்ளாது. பேச்சும் அவனைப்பேசாது-" மனஞ்செத்து வாக்குஊமைப்படுமிடத்து, ஆராய்ச்சியும் பகுத்தறிவும் எங்ஙனம் நிலைபெறும்? — இப்பொழுது கூட உங்களுடைய மனமும் வாக்கும் கனவில்லாத நித்திரையிற் கட்டப்பட்டிருக்கும்பொழுது, ஆத்மா, சமயம் - சமயசாஸ்திரம், வழிபடு கடவுள் - ஒருமை - பன்மை-வெறுமை என்னும் விஷயங்களைக்குறித்த சகல நினைவுகளும்— அவை உண்டு இல்லையென்னும் நினைவுகூட- எங்கேயோ மறைந்து விடுகின்றன. விழித்து மனமும் வாக்கும் வெளிப்பட்டவுடனே, சமயம்-சமய சாஸ்திரம்-ஆத்மா - கடவுள் என்பவைகளைப் பற்றிய எண்ணம் புறப்படுகின்றது. இதனால் மனமும் வாக்கும் இறந்த இடத்திலே ஆராய்ச்சியும் பகுத்தறிவு மில்லையென்பது தெளிவாகின்றது. அஃதாவது இவை ரூபமுங்குணமுள்ளநிலையில் மட்டுமேயிருக்கின்றன—ரூபமுங்குணமுமுள்ள நிலையென்பது, நினைவும் இந்திரியங்களும்—மனமும் வாக்கும்—என்றிவற்றுணுயதும், இவற்றிற்கு விஷயங்களாயதுஞ் சேர்ந்து விளங்காநின்ற பிரபஞ்சமா யிருக்கின்றது. இப்பிரபஞ்சம், மனம் வாக்குகளுக்கதீதமாகிய நிலையில் சர்வ விபாபகப் பரம்பொருளிடத்திலே யொன்றிகிற்கும். அப்பரம்பொருள் உண்மையில் நமது சமயமும்,சமயசாஸ்திரங்களுமாவது— இப்பிரபஞ்சமாவது, அல்லது மனம் வாக்குகளுக்கப்புறப்பட்டதாவது உங்கள் சமயம், சமய சாஸ்திரம் வழிபடு பொருளாகாதாயின், அவைதாமென்ன? கடவுள் - சமயம் - கோரான் -விவிலியம் -வேதம் - என்றித்யாதி சப்தங்களால் நீங்கள் குறிக்கின்ற வஸ்துத்தான் யாது?இப்பிரஞ்சத்தையும் மனம் வாக்குகளுக் கதீதமான பொருளையும் விட்டு வேறென்று மிருத்தல் கூடாது. ஒருகாலும் இருந்ததுமில்லை; இருக்கின்றது மில்லை; இருப்பது மில்லை என்பது பிரத்தியட்சமாயிருக்கின்றது. இவ்விரண்டனுள் ஒன்று மாகாதாயின், உங்கள் கடவுள் - சமயம் - சமய சாஸ்திரங்கள் எதுவா யிருத்தல் கூடும்? பரம்பொருளை யறிதற்கல்லவோ, ஏசு - மகம்மது - ரிஷிகள் - தீர்க்கதரிசிகள் - பைகம்பர் என்றின்னோர் கடவுள் - சமயம் - சமய சாஸ்திரம் என்னுஞ் சொற்றொகுதிகளைப் புனைந்து வைத்

தார்கள். இவை அதனை யறிதற்கேது வில்லையாயின், அந்நூல்களை யெழுதியோரது நாமங்களா? இப்பிரபஞ்சத்தையும் வாக்கு மனோதீதத்தையுந் தவிர வேறொன்று மில்லாததனால், கடவுள் - சமயம் - சமய சாஸ்திரம் என்பன இவற்றால் உட்கொள்ளப் பட்டொழிதல் வேண்டும். இன்றாயின் அவை சூன்யமாம்—கடுதாசியும் மையும் கடவுள் முதலிய (மேற்குறித்த) திரிபதார்த்தங்களென்று சொல்லுவீர்களானால், ரிக்கார்ட்டு ஆபீஸுகளிலுள்ள கடுதாசிக் கட்டுகள், மைத்தொகுதிகள் இவை யடங்கலும் அவைகளே யாகும். சப்தமாயின், ஆகாசத்தில் நிரம்பியிருக்கும் சப்தங்கள் யாவும் அவைதாமாகும். சத்திய ஞானத்திற்கு அவை நாமங்களாயின், இப்பிரபஞ்சமாயும் வாக்குமனோதீதமாயும் விளங்குகின்ற தனிப்பரம் பொருளே எல்லாவற்றையும் அகப்படுத்து நிற்கும் உண்மைப் பொருளாகின்றமையின், அவை யிப்பொருளிற் பிரிந்தியங்க வன்மையிலவாம். இஃதிவ்வாறாயின், உங்களுக்குள்ளே பாஸ்பரம் உண்டாம் பகை வழக்குச் சண்டைகளுக் கிடமெங்கே? சுயாபிமானம் பராபிமானம் என்றிரண்டாலும் அலைப்புண்ணும் மாந்தர் சத்தியநியமத்தைக் கடந்து உலகத்துக்குந் தங்கட்கும் ஒருங்கே கேடுவிளைக்கின்றனர். வாஸ்தவத்தில், இப்பிரபஞ்சத்தையும் வாக்குமனோதீத நிலையையும் உட்படுத்து நிற்கும் ஒருபரம் பொருளே கடவுள் - சமயம் - சமயசாஸ்திரங்களாகின்ற தென்பதனை அவர் அறிபார். ஆகவே, உலகநன்மைக்காகப் பாடுபடாதவராய் வார்த்தைகளைப்பற்றிச் சண்டையிட்டுத் துக்கமே தங்களுக்கு விதித்தவிதியென்று அதனுள் அழுந்துகின்றார்கள்—கடவுள் தங்களுக் குச் சொந்தமாயினும், மாந்தர் அவரையறிகின்றிலர். கடவுளையறியாமல் கடவுள் - சமயம் - சமயநூல்கள் என்பவற்றைப்பற்றியும், உடலைப்பேணுதற்குரிய உணவைக்குறித்தும் அவ்வுடலைத்தானே மறைதற்குரிய உடையைக்குறித்தும் எழுதிவைக்கப்பட்ட ஒவ்வொருமதக்கோட்பாடுகளுக்கும் அப்பியாசங்களுக்கும் தலைவணங்கி அவைகளைப் பின்பற்றி ஆத்ம சுதந்தரத்தைக்கைவிட் டலைகின்றனரே! ஒவ்வொருசமயமும் ஒவ்வொரு சாதியும் தனக்குரியவற்றைப் புகழ்தலும், பிறருரிமையைப் பழித்தலும் ஸஹஜம். ஒவ்வொரு சமயியும் தன்மனோகற்பனையினால் தனக்குச்சொந்த மென்றுதோன்றும் நெறிக்கு மற்றையோரையும் இழுக்கப்பார்க்கின்றான். ஒவ்வொருசமயமும் கட

வுளைத்தனக்குரிய விசேஷ ஐசுவரியமாகப் பாவிப்பதனல் வேரெரு வரும் அதனுடைய உத்தரவின்றிக் கடவுளிடத்துச் சுதந்தரம் பாராட்டப்படாதாம். கடவுளோ, திரிகாலத்திலும் ஒரேதன்மை யராயிருக்கின்ருர். மாந்தர் பகைவழக்குச் சண்டைகளென்னும் முள்ளஞ்செடிகளில் விழுந்து துன்பம் துக்கம் பாவம் என்னும் பழங்களை நாளும் பறிக்கின்றனர். தாங்களே குருடராயிருப்பதை மறந்து தாங்கள் குருடரென்று பெயரிட்டழைக்கும் ஏழைமாந் தர்க்கு உதவிபுரிவேமென்று கையை விரைந்து நீட்டுகின்றனர். தன்தொழில் தெரியாத ஒருவைத்தியன்தான் சிகிச்சை செய்யப் புகுந்த சரீரத்தைப் புண்படுத்துவானுயின், அரசன் அவனைத் தண்டிப்பான்; ஜனங்களும் அவனைப்புறத்தேதள்ளுவார்கள். தம் கையினற் செய்யப்பட்ட ஜீவனைக்கொல்லுந் துஷ்டருக்குக் கட வுள் அத்தகைய சிட்சைகள் செய்யமாட்டாரென்று நினைக்கின்றீர் களோ? வீண்பெருமைகாட்டி அறிவுடையனுயிருப்பதைவிட மூடனுயிருத்தலே நலம். நாம் வழிபடுங்கடவுள்-நாம்மேற்கொண் டொழுகுஞ் சமயம்—நாம் நம்பிவருஞ் சமயசாஸ்திரம்-நாம் சேர்ந் திருக்குஞ்சாதி - நாம் ஒழுகும் ஒழுக்கம், இவை வாஸ்தவத்தில் என்னென்னவென்று விசாரணைசெய்வது நமக்கெல்லாங் கட னுகும். நம்மனத்தோடு பொருந்திவராத பிறரை நிந்திக்தற்கேது வான பேதம் எங்கேயுள்ளது? புத்திமேலீட்டினல் இறுமாந் திருக்கும் மாந்தரீர்! சற்று ஊன்றியோசியுங்கள். இச்சரீரம் வரு முன்னர், கடவுள்-பரமேசுவரன்- அல்லா-பரப்பிரஹ்மம் முதலான சங்கையற்ற தெய்வத்திருநாமங்களைப்பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரிந்தது? சாஸ்திரங்களைப்பற்றியாவது, பாஷைகளைப்பற்றி யாவது அப்போது நீங்கள் என்ன அறிந்தீர்கள், நீங்கள் இருந்த விஷயமே உங்களுக்குத் தெரியாதாயின், கடவுளிருந்தாரென் பதைப்பற்றி என்னகண்டிருப்பீர்கள்? ஒவ்வொருவனும் பாராட் டித்திரிகின்ற ஞானத்தோடு அவன்பிறந்தானல்லன் என்பது திண்ணம். சரீரவிஷயத்தில் எப்படி நிருவாணமாய்ப்பிறந்தீர்க ளோ, அப்படியே மனமும் வெறுமையாய்த் தான்வந்தது.

யுத்தம்.

ஐரோப்பாவில் நடந்துவரும் யுத்தம் அதிக உக்ரமாகிவருகின்றது. ஜெர்மன் சக்ரவர்த்தியார் மேற்கரங்கத்திலும், கீழரங்கத்திலும் தீர்மானமான வெற்றியடையச் சாத்தியமாகாமையைக் கருதி செர்பியாவில் தம்முடைய சக்தியைச் சிறிதுகாட்டப் பெரும்படைகளைத் திரட்டியனுப்பி யுத்தஞ் செய்துவருகின்றார். இப்போது செர்பியாவில் நடக்கும் யுத்தத்தில் பெரும்பான்மையாக எல்லாராஜாங்கத்தாரும் கலந்தே சண்டை செய்து வருகின்றனர்.

ஜெர்மெனி, ஆஸ்டிரியா, பல்கேரியா ஒருபுறமும், பிரிட்டன், பிரான்சு, ருஷ்யா, இத்தலி, செர்பியா, மாண்டிநீக்ரோ ஒருபுறமுமாக நின்று போர்செய்கின்றன. ஜெர்மனியும், ஆஸ்டிரியாவும் செர்பியாவை அழித்துவிடவேண்டுமென்று அதிக்கிரமித்து அதன்மீது படையெடுத்திருக்கின்றமையின், சிறிய ராஜ்யமாகிய செர்பியாவிற்குதவியாக நேசராஜாங்கத்தார் தமது சேனைகளையனுப்பி யுத்தஞ்செய்து வருகின்றனர். செர்பியாவில் நடக்கும் யுத்தம் இதுகாறும் நடந்துவந்த யுத்தத்தினும் அதிக உக்ரமானதாம்; இங்கு நடக்கும் யுத்தம், ஐரோப்பாயுத்தத்தை ஒருவாறு முடிவாக்குவதாம். பால்கன் நாட்டாரைத் துருக்கியின் கொடுமையினின்று மீட்டுவிட்டது ருஷ்யா; அதன்மீது பல்கேரியா யுத்தத்திற் கெழும்பியது நன்றியை மறந்து விட்டதாம்.

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முயவில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு" என்னும் வேதவாக்கிற்கிலக்கியமாகப் பல்கேரியா அழிந்துபோமென்பதற் கையமொன்று மில்லையாம்; பல்கேரியா, ரொமேனியா, கிரீஸ்தேசங்கள் தற்காலலாபத்தையெதிர்பார்த்து நடக்கின்றனவேயன்றி, முற்கால எதிர்கால சம்பவங்களைநோக்கி நடப்பனவாக வில்லை. இதனால் இத்தேசங்கள் எதிர்காலத்தில் மிகுந்தகஷ்டங்களையேய நுபவிக்க நேரிடும். இப்போது பல்கேரியாவை மூன்றுபாரிசத்திலும் நேசராஜாங்கத்தார் தாக்கிவருகின்றனர்; ருமேனியாமார்க்கமாகவும் ருஷ்யாவந்து பல்கேரியாவைத் தாக்கமுயபற்சிசெய்து வருகின்றது. செர்பியா மிகு வீராவேசத்துடன் ஆஸ்டிரிய ஜெர்மானியரை யெதிர்த்து வருகின்றது; ஆயினும் அது நேசராஜாங்கத்தாரின் உதவி யில்லாது

நெடுநாள் பகைவரையெதிர்த்து நிற்பது கூடாது. இதுகாறும் ஆஸ்டிரிய- ஜெர்மானியர் செர்பியாவில் அடைந்த வெற்றிக்கீடாக அரைலட்சம் போர்வீரைப் பலியாகக் கொடுத்திருக்கின்றனர்.

பிரெஞ்சுப்பெல்ஜியப் போர்க்களத்தில் ஜெர்மானியர் நேச ராஜாங்கத்தாருடன் எதிர்த்து நிற்கக் கூடாதவராய்விட்டனர். கலே, பாரிஸ் நகரங்களைப்பிடிக்குமெண்ணத்தை விட்டுவிட்டனர்; இப்போது தமதூரைநோக்கிச் செல்லவேண்டியவர்களாகி விட்டனர்.

ருஷ்யப்போர்முகத்திலும், ஆஸ்டிரிய ஜெர்மானியர் மிகுதியும் சேதமடைந்தும், தோல்வியடைந்தும் வருகின்றனர்' பின்னும் மழைக் காலத்தில் அவர்கட்குப் பெருஞ்சேதமுண்டாம். பால்டிக் கடலில் நடந்துவரும் ஜெர்மன் வர்த்தம் முற்றிலும் நின்றுபோய் விட்டது; இதற்குக் காரணம் அங்குப்பிரிட்டிஷ் கீழ்நீர்க்கப்பல்கள் செய்துவரும் போராட்டமேயாம்; இவை ஜெர்மன் போர்க்கப்பல்களையும் அங்கு வெளிவரவொட்டாது தடுத்துவருகின்றன.

இத்தலிபரிப்போது செய்துவருஞ் சண்டை மிகு உக்ரமாகவிருக்கின்றது; ஆஸ்டிரியர் வன்மையை இத்தாலியாழித்து முன்னேறிச் செல்லுகின்றனர்.

டார்டனல்ஸ் போர்முகத்தில் விசேஷமான சம்பவங்கள் ஒன்றும் நிகழவில்லை. மெசபொடேமியாவில் பிரிட்டிஷார் டைகிரிஸ் நதியைநோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனர்; ஆசியாமைனரிலுள்ள அர்மீனியரைத் துருக்கியர் மிகுஉபத்திரவஞ் செய்து வருகின்றனர்; ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீ புருஷர்களைக் கொன்று விட்டனர்; இவ்வதிபாதகச் செயல்களைச் செய்துவரும் துருக்கியர் எங்ஙனம் வெற்றிபெறப் போகின்றனர். ஜெர்மனி, ஆஸ்டிரியா, துருக்கி, பல்கேரியா தேசங்கள் துஷ்டசதுஷ்டயர்கள் போன்று மிகுதியும் கொடுமை செய்து வருகின்றனர். இந்தத் துஷ்டசதுஷ்டயர்கள் அழிவடையுங் காலம் சமீபித்து விட்டது; உலகத்திற்கே கேட்டை விளைவித்து வருமிவர்களைக் கடவுள் அழித்து உலகத்தில் க்ஷேமத்தை விளைவிப்பாராக.